

И като се обърна, тя видѣ до себе си една млада жена съ дѣте на една ржка, а въ другата държеше доста голѣмичка бохча. Дѣтенцето на втората жена наистина не бѣше тъй хубавичко облѣчено, както първитѣ двѣ момичета, но по лице бѣше още по-хубаво отъ тѣхъ. Бузичкитѣ му бѣха пълни, червени и твърдѣ корави. Кога човѣкъ го гледа, иска му се да му рѣбне руменитѣ бузички. Очитѣ му бѣха твърдѣ голѣми съ чудни клепачи. По всичко изглеждаше, че дѣтето е здраво. Майка му по облѣклото си изглеждаше да е сиромашка жена, работничка, перачка, или селянка. Ржцѣтѣ ѝ бѣха загорѣли, покрити съ пѣпки и шии по прѣститѣ, види се отъ много тежка работа. На рамѣнѣтѣ ѝ висѣше сивъ вълненъ шалъ.

Тази именно жена, на име Фантина, се бѣ приближила до ханджийката и вмѣсто „добъръ день“ ѝ каза:

— Какви хубави дѣчица имате, госпожо!

Ханджийката Тенардиерица се зарадва, дѣто гостенката ѝ похвали дѣцата, усмихна се до уши и покани бѣдната жена съ дѣтенцето да седне на прага до нея. Двѣтѣ жени почнаха да се разговарятъ.

— Мене ме викатъ госпожа Тенардие, каза майката на двѣтѣ момиченца, що си играеха до колата. Ние държимъ тази гостилница и се прѣхранваме отъ нея.

Тенардиерица бѣ едра и дебела жена.

Пжтницата съ тжга почна да разказва, че била работница, че мжжътъ ѝ умрѣлъ, че не могла да намѣри работа да прѣхрани дѣтенцето си и че за това тръгнала пѣшкомъ съ дѣтето и бохчата да дири работа по градоветѣ.